

[Socialministeren.]

Sindene i Bevægelse i alle Kredse af Befolkningen, og det vil derfor ikke føles urimeligt, at jeg ikke alene har Rigsdagen i Tanke, men ogsaa har søgt at danne mig et Indtryk af den Forhaandsstemning, der raader i Befolkningen, og jeg har faaet det bestemte Indtryk, at der i meget vide Kredse raader en levende Interesse for Omordningen, men ogsaa megen Uvidenhed og megen Misforstaaelse.

Nu tror man naturligvis, at jeg i Anledning af min sidste Udtalelse vil vælte mig over Pressen for, at den ikke har gjort sit til at oplyse Befolkningen bedre, men det er ingenlunde min Agt. Jeg vil takke Pressen, ikke blot fordi den bragte saa objektive og fyldige Referater af Forelæggelsestalen — efter dansk Praksis kræver Begrebet Referat jo ikke Objektivitet —, men tillige og navnlig fordi Pressen som Helhed har søgt at holde Diskussionen eller Kritikken tilbage, til man virkelig fik bedre Tid til at overse dette store Omraade, og indtil de ansvarlige Folkerepræsentanter fik Lejlighed til i Rigsdagen at gennemgaa Problemerne. Derefter er den ganske vist ogsaa faldet tilbage til den gamle Praksis gennem Sensationsoverskrifter o. s. v. at uddybe Modsætningerne mellem Befolkningens forskellige Kredse. Men jeg takker den, fordi den har holdt sig i Skindet omtrent en hel Maaned.

Naturligvis vil der i enhver stor Sag være to Grupper af Medborgere, der ikke kan holde sig i Skindet, hvis Utaalmodighed presser paa med en Naturkrafts Voldsomhed, og som derfor ikke kunde afvente Rigsdagens Forhandlinger.

Den første af disse Grupper tilhører de følsomt betonedede Fanatikere; der parkerer paa Samfundsopfattelsernes Yderfløje, og som paa Forhaand er indstillet paa Angreb alene i Kraft af Antipati, uden Hensyn til Kendskab til Forholdene. Det behøver ingenlunde at være Dumrianer eller Ignoranter, tværtimod, det kan udmærket godt være Magistre eller Doktorer i Statsvidenskab. Den Art Mennesker har det ligesom visse Racehunde, der er saa følsomme og overnervøse, at de bider af bare Nervøsitet. Disse saakaldte Angstbidere har naturligvis et Omraade som Socialreformen ikke kunnet undgaa. Men heldigvis har der været rolige, sagkyndige Mænd med Kendskab til disse Rac(s)eejendommeligheder — altsaa baade med c og med s —, som har forstaaet at give dem den fornødne Mundkurv med som Ledsager.

Den anden Gruppe er den lille Gruppe,

hvis Livsstilling det nu en Gang er at øve professionelle Drillerier for Liniebetaling. Den skal jeg ikke opholde mig ved, det vilde være umenneskeligt at standse disse Mennesker i deres Kalds Udøvelse og henvisse dem til den offentlige Forsorg eller den Socialminister, de netop haaner, og som alene Liniebetalingen frier dem fra.

Kun forekommer det mig, at disse rent personlige Drillerier plejer at fremtræde i Petit-Sats, og derfor er jeg blevet fortrydelig over, at selv ledende Venstreblade som „Fyns Tidende“ m. fl. lader den endnu mere kendte end ansete cand. polit. optræde i ledende Artikler, der forveksler Socialreformen, som han foregiver at skrive om, med undertegnede, om hvilken han skriver saaledes:

„Steincke har egentlig paa Forhaand lyst alle Modstandere ud i det yderste Mørke ud fra det Synspunkt, at enhver kritisk Indstilling overfor Forslaget enten maa udspringe fra en aandssvag Begavelse“ — en Form for Begavelse, som altsaa eksisterer indenfor Venstre-Pressens Sprog — „eller maa have sin Begrundelse i en fremskreden Aareforkalkning. Socialministeren har jo“ — jo — „efterhaanden arbejdet sig op til den Opfattelse eller Ekstase, om man vil“ — og det vil man jo nok — „at der ikke er nogen her i dette Land, der har Forstand paa Socialpolitik uden Steincke selv“ o. s. v.

Saadant noget Vaas har jeg aldrig skrevet, sagt, ment eller tænkt, saa aandssvag er min Form for Begavelse i hvert Fald ikke. Men derfra og til at hævde, at man behøver at have Forstand paa Socialreformen, blot fordi man er cand. polit., er jo et mægtigt Spring.

Naa, men denne Kulør paa Oppositionssuppen, som nu en Gang kræves, naar saa mange Partiers mange Aviser til enhver Tid og til enhver Sag skal have hver sin forskellige Farve, skal jeg ikke forsøge at afblege. Det er heller ikke Umagen værd; jeg vil hellere konstatere, at selv de mest hensynsløse Amtstidender virkelig for en Gangs Skyld ligefrem synes at have udført et positivt Arbejde for selv at holde igen paa deres egen Surhed — et Arbejde, der i allerhøjeste Grad bør paaskønnes, særlig naar man ved, hvor besværligt det maa være.

Men trods al Selvtugt kan det dog ikke skjules, at der fra den første Dag har været en meget klar Nuance mellem Oppositionsbladene til Venstre og de konservative. De sidste har vel vist den samme